

הקדוש יצאה נשמתו ונטמנה בו. משום כך ולא ידע איש את קברתו פתוב. מה העתיק הקדוש טמיר של כל הטמירים, ולא יודעים עליונים ותחתונים - אף כפאן נשמה זו שנטמנה ברצון הזה שהתגלה בשעת תפלת מנחת השבת, כתוב ולא ידע איש את קברתו, והוא טמיר מפל הטמירים של העולם, והדין לא שולט בו. אשרי חלקו של משה! שנינו, ביום הזה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מפל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מפל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא ולא פוסק? קור הכרזת יוצא: התעוררו קדושים עליונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם, ישראל קדושים, פעולם הזה וכעולם הבא! זוהי ירשה לכם מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל זה כתוב ביני וביני בני ישראל.

אמר רבי יהודה, כך הוא ודאי. ועל זה פתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב (ויקרא יט) קדשים תהיו כי קדוש אני ה'. וכתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד.

שנינו, ביום הזה כל נשמות הצדיקים מתעדינים בתפנוקי העתיק הקדוש, נסתר כל

איש את קברתו פתיב. מה עתיקא קדישא, טמירא מפל טמירין, ולא ידעין עלאין ותתאין. אוף הכא, האי נשמתא דאתטמר בהאי רצון, דאתגללא בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא, פתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מפל טמירין דעלמא, ודינא לא שלטא ביה. זפאה חולקיה דמשה. תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דזהרין מפל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מפל ענפא וענפא, חמשא קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחן בכל סטר וסטור, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

קר פרוזא נפיק, אתערו קדישי עליונין, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכון. אתערו בחדוותא שלימתא. אזדמנו בתלת חדוון, דתלת אבהן. אזדמנו לקדמות מהימנותא, דחדווה דכל חדוותא. זפאה חולקכון, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ירותא לכון, מפל עמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, ביני וביני בני ישראל.

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב (ויקרא

יט) קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. וכתוב, (ישעיה

נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכובד.

תאנא, בהאי יומא, פל נשמתיהון דצדיקייא, מתעדינן בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוחא חדא מענוגא

הנסתרים, ורוח אחת מהענג של אותו העתיק הקדוש מתפשטת (ההוא מתפשט) בכל העולמות, ועולה ויורדת, ומתפשטת לכל הפנים הקדושים לכל שומרי התורה, ונחים במנוחה שלמה, נשפכים מפלם כל הרגזים, כל הדינים וכל העבודות הקשות. זהו שכתוב (שם טז) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

משום כך שקולה שבת פגוד התורה, וכל מי ששומר שבת כאלו שומר את כל התורה. וכתוב (ישעיה נב) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו ושומר דו מעשות כל רע. נשמע, שמי ששומר את השבת כמי ששומר כל התורה.

רבי יודאי שאל את רבי שמעון יום אחד שנפגש עמו בדרך, אמר לו, רבי, הרי כתוב (בפרשת השבת) בפרשה זו שבת שאמר ישעיה, שכתוב בה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה זה אומר?

אמר לו, קפוטקאי, קשר את חמורך בגדר ורד, שדבר תורה צריך צחות, או הפך לאחוריד ולך אחרי ותכונן לבך. אמר לו, משום מורי עשיתי את הדרך, ואחרי מורי אסתפל בשכינתא.

אמר לו, בא וראה, דבר זה הרי פרשהו החברים ולא פרוש דבר. כה אמר ה' לסריסים, מי הם הסריסים? אלו הם החברים שמשפדלים בתורה ומסרסים עצמם כל ששת ימי השבת ועוסקים בתורה, ובכליל השבת מזרזים את עצמם בזווגם משום שיודעים הסוד העליון בשעה שהגבירה מזדווגת במלך.

ואותם חברים שיודעים סוד זה, מכונים לבם לאמונת רבונם,

דהווא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, ונניחין בנייתא שלים, מתנשי מפלהו, כל רוגזין, כל דינין, וכל פולחנין קשין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה יד) ביום הניח יי' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

בגניי פך, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, פאילו נטיר אורייתא כלא. וכתיב (ישעיה נב) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת, כמאן דנטיר אורייתא כלא.

רבי יודאי שאיל ליה לר' שמעון, יומא חד דאערע עמיה בארחה, אמר ליה, ר', הא כתיב (ס"א בפרשתא דשבת) בפרשתא דא שבת, דאמר ישעיה, דכתיב, (ישעיה נב) כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה קא מיירי.

אמר ליה, קפוטקאה, חמרך קטרי בטיפסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחורך, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיניה דמר עבידנא ארחה, ובתריה דמר אסתפל בשכינתא.

אמר ליה, תא חזי, מלה דא הא אוקמוה חבריאי, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לסריסים. מאן סריסים. אלין אינון חבריאי, דמשפדלי באורייתא, ומסרסי גרמייהו כל שיתא יומין דשבתא, ולעאן באורייתא, ובכליליא דשבתא מזרזי גרמייהו בזווגא דלהון, משום דידיעי רזא עלאה, בשעתא דמטרוניתא אזדווגת במלכא.

ואינון חבריאי דידיעין רזא דא, מכונין לבייהו